

יש מותרות פרק תשיעי יבמות

פה.

עין משפט
גד מצוה

א א מיי פ"ב מהל' אכל
הכלב ו סמג עשין נח
ולאין גלה טו"ע יו"ד
ס"ד שגג ספי"ג ז:
ב ח ב מיי פ"ט מהלכות
אסורי ביאה הל' טו
טו"ע ח א"ע סמג ח
ספי"ג ז:
ג א מיי פ"ט מהלכה טו
טו"ע ח א"ע ז ג:
ד מיי פרק ט"ו ח
הלכה נ"ג:
ה א מיי פ"ב מהלכות
אסורי ביאה ח טו"ע
שם ס"ד קסח ספי"ג ט:
ו ב ד ח מיי פרק כ"ד
מהל' אסורות הלכה ד
טו"ע ח א"ע סמג קטו
ספי"ג ז:
ז ט מיי פ"ט מהלכות
אסורי ביאה ג ג
סמג לאין קכ"ב טו"ע ח
ס"ד ספי"ג ז:
ח י מיי פ"ב מהל'
אסורות הל' ד טו"ע ח
שם ס"ד קנד ספי"ג ז:
ט ב מיי פ"ח מהל'
אסורי ביאה הל' ד
ופ"ט מהלכה ח טו"ע ח
סמג ו ספי"ג ט:

תוספות ישנים

בתנ"ך ולא מוזנת ומיירי
בלותה ואכלה דל"ה
פשיטא דהא בעמדה והוא
קאי מוזני אית לה אלא
מיירי שהך בעלה למדינת
הים ולותה ואלה ואלות
אפ"ה מאי אירא משום
היא פסולה אפילו כשרה
נמי אמרינן הנה מעמידי
על קרן הכזי איתא
שטהיה לה (א) דלמדינת
הך בעלה למדינה ועמד
איש אחז ופירש אוחז
היח מעמידי על קרן הכזי
וי"ל ה"מ היכא דלא מפר
לה דקר הלאה אלא מפר
כגלל בעלה ואין לו לאש
למכור לא לבעל ולא לאשה
שהיא הבעל לא היה שם
הוא ואלה (ב) והאשה לא
שאלה מאתו. אבל הכא
שטהיה ממנו לא היתה
מעמידי על קרן הכזי אלא
התלזה מבעד חת האשה
והאשה מובעת את בעלה
וגם אס מתגרשה האשה
מגלמה המזונה לאש
השטהיה לה והכא בעיה
לא יטלם הבעל ממונת
ולותה ואלה (ג) ולא נהירא
דרמיא דלמדינת כשרה אף
לה מוזנת קאמר בלמנה
לכה"ג יש לה מוזנת
ובגמרא משמע דלמנה
לכה"ג אין לה מוזנת
בלותה ואלה אלא גראה
דכשרה אית לה מוזנת אף
לאחר מיתת הבעל דקניסין
לה. אבל בלמנה לכה"ג
יש לה מוזנת בלאחר מיתה
דרמשמע בגמרא (א) ואין
להקשות ממה דמשמע
מההיא דהיכא דפסל זרע
לא מרגל לא היה והאש פ"ה
שהוא פסול הבעל. דאיכא
לממר דמורה ר"ש דפסול
זרע הו"ש פסול בעל
ולא מרגל ליה:

ור"תה ואב"ה מאי. אי לותה ואכלה קודם שפסקו לה ז"ד לא היה הבעל חייב לשלם אפי' לותה זכ"ד כדפי' ר"ת בסוף כתובות (דף קו. וס) גבי קדמו ז"ד ופסקו מה שפסקו פסקו והכא מייבטי' ליה אם יש לז"ד לפסקו לה מוזנת כשהלך בעלה למדינת הים ותלוה ותאכל כשאר נשים או לא: **אלמנה כ"ג י"ש א"ה**

פירות. לאצ"י דלמך צברק נערה שנתפתתה (עס נא: וס) אלמנה לכ"ג נשצית חייב לפדותה דקרינא וצכהנת אהדרנמיך למדינתך הו"ו פירות כמשמעו דין פירות דהיינו פירקונה דהו"ו תמת פירות וצניה דקמני אין לה פירות הו"ו נמי דין פירות דאם נשצית אינו חייב לפדותה אע"ג דהבעל אכל מינייהו הוזהרו בשרות להנשא לפסולין או לא אמר להו רב פפא הניתוחה (א) עשרה יוחסין עלו מבבל כהנים לויים וישראלים הלל'ים גרים וחרורים וממזרים נתינים שתוקי ואסופי כהנים לויים ישראלים מותרין לבא זה בזה לכא זה בזה גירי חרורי דומזורי נתיני שתוקי ואסופי מותרים לבא זה בזה ואילו כהנות לחלל לא קתני א"ל רב הונא ברביה דרב יהושע כל היכא דהני נסבי מהני והני נסבי מהני קתני כהן כיון דאילו בעי למוינסב חללה אסירא ליה לא קתני אתו לקמיה דרב אידי בר אבין אמר להו דרדקי הכי (א) אמר רב יהודה אמר רב לא הוזהרו בשרות לינשא לפסול'ים: שניות מדברי סופרים וכו'; בעו מיניה בני בירי מרב ששת שניה לבעל ולא שניה ליבם יש לה כתובה מיבם או לא (ב) כיון דאמר מר כתובה (א) על נכסי בעלה הראשון לית לה או דלמא (ב) רבנן משני אית לה נכסי בעלה הראשון ויא' לית לה או דלמא כיון (א) דאילו לית לה מראשון תקינו לה רבנן משני אית לה אמר להו רב ששת תניתיהו כתובה על נכסי בעלה הראשון ואם היתה שניה לבעל אפי' מיבם אין לה מכלל דאיכא דאית לה מיבם חסורי מהסרא והכי קתני (א) כתובה על נכסי בעלה הראשון ויא' לית לה מראשון תקינו לה משני בעלה לבעל אפי' מרבי יוחנן אלמנה לכ"ג גרושה וחלוצה לכהן הדיוט יש להן מוזנות או אין להן מוזנות היכי דמי אילימא דיתבה תותרה בעמוד והוצא קאי מוזנת אית לה לא צריכא שהלך הוא למדינת הים ולותה ואכלה מאי מוזני תנאי כתובה ניהו מראית לה כתובה אית לה מוזני או דלמא כתובה דלמשקל ומיפק אית לה מוזני דלמא תיעכב גביה לית לה א"ל לית לה והתנאי יש לה וכי תנאי היא לאחר מיתה אית דאמר אמר ליה תנאי יש לה הא בעמוד והוצא קאי ואלא התנאי יש לה כי תנאי היא לאחר מיתה ת"ר (א) אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט יש לה כתובה פירות מוזנות בלאות (א) והיא פסולה וולדה פסול וכופין אותו להוציא שניות לא מוזנות ולא בלאות (ב) והיא כשירה וולדה לא מוזנות מאי מוזני ר"ש בן אלעזר מפני מה אמרו אלמנה לכ"ג יש לה כתובה מפני שהוא פסול והיא פסולה קנסו

והכי לאו דעומאה דאין שוה ככל דאין ישראל מוזהרין שלא ליגע דמבי (ויקרא כא) אמור אל הכהנים כהנים מוזהרין ולא ישראל: לאו משום דרב יהודה. אלמנה אפי' לאו שאין שוה ככל נפקא לן מהתם דנשים חייבות: לא דגמרי מלא יקחו. כלומר מאיש או אשה לא נפקא לן אלא לאו השוה ככל והא דליתרין למעוטי ולא צוות בהרן משום דאי לא מעטי' הוה גמרינן מלא יקחו דמחייב לנשים אלאו שאין שוה ככל: איכא דאמרי קימה אילעריך ליה. למיכתז דכלאו שאין שוה ככל נשים מוזהרות ואף ע"ג דמזרז יהודה משמעטא ס"ד"ה ליגמר מטומאה ללאו שאין שוה ככל הוה ונשים פטורות: ה"ג כהנים לויים וישראלים מותרין לבא זה בזה לויים וישראלים חללי גירי חרורי מותרין לבא זה בזה. אבל כהני בחללי וחללי כהנות לא: אמר ליה רב הונא. לעולם חללי כהנות שפיר דמי והא ללא תגנהו משום דכהני בחללי אסירי לא פסיקא ליה דכל היכא דהני נסבי מהני והני מהני קתני וכו': נכסי צירי. מקום: כיון דלמך מר (בעל דף נח). כפוסה. של יבמה על נכסי בעלה הראשון לית לה מיבם ואע"ג דהא מראשון לית לה: או דלמא כיון דאי לית לה. ליבמה דעלמא מראשון כגון דלית ליה נכסים תקינו לה רבנן משני והא נמי לית לה מראשון היכא אית לה מיבם: כתובה. על נכסי בעלה הראשון. אבל יבמות קאי וקמני אס היתה שניה לבעל אפי' מיבם אין לה ש"מ: מכלל דאיכא דאית לה מיבם. בתמיה. כלומר צעין אפ"שעטא מיהא לינשא דברייתא קשיא דקתני אפילו מיבם אין לה ומשמע מדקתני אפי' מכלל דאיכא יבמה אחריתי דאית לה כתובה מיבם והא קתני רישא כפוסה על נכסי בעלה הראשון: תקינו לה משני. כדי שלא תהא קלה צעניו להוציאה: מוזני תנאי כפוסה ניהו. שקך כתב לה במתנה (א) את תהא יתבא צביתי ומתוסא מנכסי כל ימי מייגר ארמלתיתך: לאחר מיתה. אם מת ולא גירשה יש לה מוזנות כל ימי אלמנותה כשאר אלמנה דמוזני תנאי כתובה והכא ליכא למיגזר דלמא תתעכב גביה: ויש לה פירות שאלף על פי שאלכ את הפירות כיון דשאלף כדון אכלן שיהי לה היה לו צה נישואין מעולם. ואף ע"ג דלמרינן (כתובות עט:) גבי כשרה הכא קניסין ליה דמשלם הוציא הכא שאלכ אכל ומה שהוציא אפי' מה שאלכ מפני שהוא מרגילה לעצירה: ה"ג וכן מלא"ה בתשובת הגאונים מפני שהוא פסול והיא פסולה וכל מקום שהוא פסול והיא פסולה קנסו אותו רבנן כפוסה. והכי פירוש מפני שהוא פסול דמתנן בצכורי (מה:): הנושא נשים בעצירה פסול (א) עד שידור הגאה והיא פסולה על ידו: קנסו

והרי טומאה דלאו שאין שוה בכל ושעמא דכתב רחמנא בני אהרן ולא בנות אהרן הא לאו הכי ה"א נשים חייבות מאי שעמא לאו משום דרב יהודה אמר רב לא דגמרינן מלא יקחו איכא דאמרי קימה איצטריכא ליה ס"ד אמניא ליגמר מטומאה כמשמע לן רב פפא ורב הונא ברביה דרב יהושע איקלעו (א) להינצבו לאתריה דרב אביי בר אבין בעו מינייהו הוזהרו בשרות להנשא לפסולין או לא אמר להו רב פפא הניתוחה (א) עשרה יוחסין עלו מבבל כהנים לויים וישראלים הלל'ים גרים וחרורים וממזרים נתינים שתוקי ואסופי כהנים לויים ישראלים מותרין לבא זה בזה לכא זה בזה גירי חרורי דומזורי נתיני שתוקי ואסופי מותרים לבא זה בזה ואילו כהנות לחלל לא קתני א"ל רב הונא ברביה דרב יהושע כל היכא דהני נסבי מהני והני נסבי מהני קתני כהן כיון דאילו בעי למוינסב חללה אסירא ליה לא קתני אתו לקמיה דרב אידי בר אבין אמר להו דרדקי הכי (א) אמר רב יהודה אמר רב לא הוזהרו בשרות לינשא לפסול'ים: שניות מדברי סופרים וכו'; בעו מיניה בני בירי מרב ששת שניה לבעל ולא שניה ליבם יש לה כתובה מיבם או לא (ב) כיון דאמר מר כתובה (א) על נכסי בעלה הראשון לית לה או דלמא (ב) רבנן משני אית לה נכסי בעלה הראשון ויא' לית לה או דלמא כיון (א) דאילו לית לה מראשון תקינו לה רבנן משני אית לה אמר להו רב ששת תניתיהו כתובה על נכסי בעלה הראשון ואם היתה שניה לבעל אפי' מיבם אין לה מכלל דאיכא דאית לה מיבם חסורי מהסרא והכי קתני (א) כתובה על נכסי בעלה הראשון ויא' לית לה מראשון תקינו לה משני בעלה לבעל אפי' מרבי יוחנן אלמנה לכ"ג גרושה וחלוצה לכהן הדיוט יש להן מוזנות או אין להן מוזנות היכי דמי אילימא דיתבה תותרה בעמוד והוצא קאי מוזנת אית לה לא צריכא שהלך הוא למדינת הים ולותה ואכלה מאי מוזני תנאי כתובה ניהו מראית לה כתובה אית לה מוזני או דלמא כתובה דלמשקל ומיפק אית לה מוזני דלמא תיעכב גביה לית לה א"ל לית לה והתנאי יש לה וכי תנאי היא לאחר מיתה אית דאמר אמר ליה תנאי יש לה הא בעמוד והוצא קאי ואלא התנאי יש לה כי תנאי היא לאחר מיתה ת"ר (א) אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט יש לה כתובה פירות מוזנות בלאות (א) והיא פסולה וולדה פסול וכופין אותו להוציא שניות לא מוזנות ולא בלאות (ב) והיא כשירה וולדה לא מוזנות מאי מוזני ר"ש בן אלעזר מפני מה אמרו אלמנה לכ"ג יש לה כתובה מפני שהוא פסול והיא פסולה קנסו

א) ומיהו קשה דקאמר בעולה לכ"ג איכא צניייהו כו' ואמאי מרגל לא היה והא פסול על ידה שנושא נשים בעצירה ויראה להרגילו ור"ת מפרש דהוא פסול דקאמר אולד קאי וצפולות דידה לחוד אפילו במקום שהולד כשר לא מרגל לא היה וכשרה פסולה וכן בתוספתא דמילתין פר"ג: צניייהו

א) ומיהו קשה דקאמר בעולה לכ"ג איכא צניייהו כו' ואמאי מרגל לא היה והא פסול על ידה שנושא נשים בעצירה ויראה להרגילו ור"ת מפרש דהוא פסול דקאמר אולד קאי וצפולות דידה לחוד אפילו במקום שהולד כשר לא מרגל לא היה וכשרה פסולה וכן בתוספתא דמילתין פר"ג: צניייהו

א) ומיהו קשה דקאמר בעולה לכ"ג איכא צניייהו כו' ואמאי מרגל לא היה והא פסול על ידה שנושא נשים בעצירה ויראה להרגילו ור"ת מפרש דהוא פסול דקאמר אולד קאי וצפולות דידה לחוד אפילו במקום שהולד כשר לא מרגל לא היה וכשרה פסולה וכן בתוספתא דמילתין פר"ג: צניייהו

א) קדושין ס"ט. (א) געלין פד: וט"ן. (א) נכסות גנ: (א) געלין נח. כתובות פ: (א) געלין נח. כתובות פ: (א) געלין פד. כתובות ק: (א) נאספתא פ"ב ע"ש. (א) נכסות גנ: (א) נכ. ד"ה ממורת: (ט) יו"ע. מוס' ג"מ סו. ד"ה ובלותא.

תורה אור השלם
1. ויאמר יי אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיה ויקרא כא א אשה וזה ויקרא לא יקחו ואשה גרושה מאישה לא יקחו פי קדש הוא לאלהיו: ויקרא כ ד

הגהות הב"ח
(א) נמי אקלפו לשכנצבו לאתריה דרב אמי: (ב) ר"ש ד"ה ה"ג וכו' הנושא נשים בעצירה פסול לעבודתה עד שידור הגאה והא פסולה חללה וכל מקום שהוא פסול על ידה או היא פסולה על ידו קנסו וכו':

מוסף רש"י

עשרה ירוסין עלו מבבל. כשעלו בני הגולה ובגמרא מפורש לה דלמזומין משמעטא שצביל מיוחסות הן משמע עורא כל ספקין מסע והולין עמו (קדושין טו). חללים. כהנים חללון שגולו מפסולי כהנים (שם). וחרורים. משומרים (שם). נתינים. נכשורים שגולו כימי יהושע ואמרינן (בעל נח:): דוד גור עליהם (קדושין טז). לויים ישראלים חללים גרים חרורים ומותרין לבא זה בזה. אבל כהנים בחללי גירי חרורי לא שחללה כלל אלא גרים. אלא לויים ישראלים כמזומי לא ושוקי ואסופי פסק ממזרים הם ומותרים להתערב במזמרים כדאמר בגמרא (שם עב). בקהל והכי הוא דלא יבא. בקהל פסק יבא (שם טז).

א) ח"ל דמתנן בכתובות בפ"ק שני ייני יבמות (דף קו) ע"כ מי שהלך בעלה וכו'.

א) ח"ל דמתנן בכתובות בפ"ק שני ייני יבמות (דף קו) ע"כ מי שהלך בעלה וכו'.